

Sygn. akt VIII C 1228/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Nowicka-Michalak

Protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2016 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa M. M.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz M. M. kwotę 10.000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 01 października 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.217,00 zł (jeden tysiąc siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. nakazuje pobrać od (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 829,00 zł (osiemset dwadzieścia dziewięć złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII C 1228/14

UZASADNIENIE

M. M. w pozwie z dnia 06 maja 2014 r. skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S. wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 6.000 zł z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę z ustawowymi odsetkami od dnia 01 października 2013 r. do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 19 maja 2013 r. doznała szkody w wypadku komunikacyjnym, którego sprawca był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

W odpowiedzi na pozew (...) Spółka Akcyjna w S. wniosło o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki kosztów procesu. Pozwany podniósł, iż niemożliwym jest, aby w wyniku zdarzenia powódka doznała zgłoszonych obrażeń ciała.

W piśmie z dnia 12 listopada 2015 r., doręczonym pełnomocnikowi pozwanego w dniu 16 listopada 2015 r., powódka rozszerzyła żądanie pozwu i wniosła o zasądzenie kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

(...) Spółka Akcyjna w S. wniosło o oddalenie powództwa w części rozszerzonej.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 maja 2013 r. powódka jechała wraz z matką samochodem osobowym marki O (...). Pojazdem kierowała matka powódki, zaś powódka siedziała obok kierowcy na miejscu pasażera i miała zapięte pasy bezpieczeństwa.

(zeznania świadka A. M. –k.35v-36, zeznania powódki –k.35 w zw. z k.100)

W samochód kierowany przez matkę powódki uderzył pojazd marki N., kierowany przez P. K., który okazał się sprawcą zdarzenia. Pojazd ten wyjechał z bramy przy ulicy (...). Powódka siedziała w fotelu blisko przysuniętym do przodu pojazdu. W trakcie uderzenia w pojazd, prawdopodobnie w hak samochodu N., powódka uderzyła prawym kolaniem w deskę rozdzielczą pojazdu.

(zeznania świadka A. M. –k.35v-36, zeznania powódki –k.35 w zw. z k.100, akta szkodowe załączone do akt)

Sprawca wypadku był ubezpieczony w dacie zdarzenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...).

(okoliczność przyznana)

Po wypadku powódka odczuwała ból kolana i zgłosiła się do lekarza pierwszego kontaktu, od którego dostała skierowanie do chirurga. Chirurg stwierdził, że u powódki wystąpiło zwykłe stłuczenie i zalecił okłady oraz maść przeciwbólową. Te środki nie pomogły, zatem powódka w połowie czerwca 2013 r. zgłosiła się do ortopedy, zostało wykonane badanie USG, które wykazało uszkodzenie kolana. Powódka przeszła rehabilitację – 16 zabiegów do sierpnia 2013 r.

(zeznania świadka A. M. –k.35v-36, zeznania powódki –k.35 w zw. z k.100)

Przed wypadkiem powódka rekreacyjnie uprawiała sport, głównie tenis ziemny, siatkówkę i biegi. Po wypadku nie mogła uprawiać tych sportów, w czasie dłuższego wysiłku odczuwa ból kolana.

(zeznania powódki –k.35 w zw. z k.100)

Przed zdarzeniem z dnia 19 maja 2013 r. powódka nie miała uszkodzonego prawego kolana, nie leczyła się

(zeznania świadka A. M. –k.35v-36, zeznania powódki –k.35 w zw. z k.100)

W trakcie wypadku z dnia 13 maja 2013 r. powódka doznała urazu kolana prawego z podejrzeniem uszkodzenia łąkotki przyśrodkowej. Spowodowało to wystawienie u powódki trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 4%. Cierpienia fizyczne u powódki w początkowym okresie były średniego stopnia, zmniejszające się. Powódka wymaga dalszych badań diagnostycznych w związku z występującymi objawami mogącymi świadczyć o uszkodzeniu łąkotki przyśrodkowej kolana prawego. Z dostępnej dokumentacji medycznej nie wynika, aby wcześniej u powódki występowały dolegliwości i problemy z kolaniem prawym.

(opinia biegłego sądowego ortopedy –k.56-58, dokumentacja medyczna –k.59)

Powódka zgłosiła szkodę w pozwanym zakładzie ubezpieczeń w dniu 02 lipca 2013 r. Spółka (...) w L. w imieniu powódki zgłosiła wobec pozwanego w dniu 26 września 2013 r. roszczenie wypłaty zadośćuczynienia w kwocie 10.000 zł, ale zakład ubezpieczeń pismem z dnia 30 września 2013 r. odmówił wypłaty świadczenia.

(okoliczność przyznana, zgłoszenia szkody w aktach szkody)

Aktualnie powódka nadal odczuwa ból kolana, kolano w czasie wysiłku fizycznego szybko się męczy, powódka nadal zażywa środki przeciwbólowe. Powódka nie może biegać, nosić butów na obcasie i koturnie. Zdaje sobie sprawę, że powinna przejść jeszcze dodatkowe zabiegi, ale nie ma środków finansowych na dalsze leczenie.

(zeznania powódki –k.35 w zw. z k.100)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów, oceniając je jako wiarygodne. Dowody z dokumentów, zeznań powódki oraz świadka zakresie objętym ustalonym stanem faktycznym nie budzą żadnych

zastrzeżeń ani wątpliwości co do ich wiarygodności. Opinię biegłego ortopedy Sąd uznał za pełnowartościowe źródło informacji specjalnych. Biegły udzielił wyczerpujących odpowiedzi na pytania Sądu zawarte w tezie dowodowej. Ostatecznie żadna ze stron nie kwestionowała opinii biegłego.

Sąd nie uwzględnił wniosku strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rzeczoznawstwa samochodowego i szkód komunikacyjnych na okoliczność ustalenia rozmiaru szkody w pojeździe i siły uderzenia pojazdu sprawcy w pojazd uszkodzony oraz wskazanie w jakim stopniu uderzenie mogło wpłynąć na zdrowie powódki. W ocenie Sądu przeprowadzenie tego dowodu znacznie przedłużyłoby postępowanie, a konieczność przeprowadzenia dowodu nie była uzasadniona w świetle zgromadzonego materiału dowodowego. Uzasadniając wniosek pozwany stwierdził, iż w dokumentacji medycznej powódki znajduje się zapis o „przewlekłym, zastarzałym urazie kolana”, co miałyby uzasadniać tezę, iż powódka miała uszkodzone prawe kolano jeszcze przed wypadkiem. Temu stwierdzeniu stanowczo zaprzeczył powołany biegły sądowy, który wnikliwie zapoznał się z dokumentacją medyczną powódki. Mieć należy na uwadze okoliczność, że powódka zgłosiła się do ortopedy po około miesiącu od wypadku, gdy nie ustępowały dolegliwości bólowe kolana. Zatem w tym czasie skutki wypadku miały już charakter przewlekły, nie był to świeży uraz ale uraz sprzed wielu tygodni. Skoro z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynikało, że powódka przed wypadkiem nie miała urazu kolana, a po wypadku wystąpiło uszkodzenie kolana, to do uszkodzenia mogło dojść jedynie na skutek wypadku z dnia 19 maja 2013 r.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Niesporne jest, że sprawca szkody w dacie zdarzenia miał zawartą z pozwanym Towarzystwem (...) umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Po jego stronie w związku ze spowodowaniem wypadku komunikacyjnego w dniu 19 maja 2013 r. powstała odpowiedzialność za naprawienie powstałej w ten sposób szkody. Stosownie bowiem do brzmienia przepisu art. 436 § 1 k.c. w związku z art. 435 § 1 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody, ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch takiego środka, chyba, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Odpowiedzialność przewidziana w tym artykule jest odpowiedzialnością opartą na zasadzie ryzyka. Odpowiedzialność ta jest zatem bardzo surowa, albowiem do jej powstania wystarcza istnienie pomiędzy ruchem pojazdu a szkodą adekwatnego związku przyczynowego.

Mając zatem na uwadze powyższe oraz treść art. 822 k.c. stanowiącego, że przez umowę odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczony trzeba przyjąć, że na tle obowiązującego prawa roszczenie powoda co do zasady w stosunku do pozwanego jest uzasadnione.

W myśl przepisu art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 § 1 zd. 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie rozumieniem pojęcia "odpowiednia" suma należy rozumieć przez nią kwotę pieniężną, której wysokość utrzymana jest w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa oraz dostosowaną do okoliczności konkretnego wypadku. Należy także zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 5 grudnia 2006r. o sygnaturze akt II PK 102/06, (opublikowanym OSNP 2008/1-2/11), że wysokość zadośćuczynienia uzależniona jest od nasilenia cierpień, długości choroby, rozmiaru kalectwa oraz trwałości następstw zdarzenia, przy uwzględnieniu również okoliczności dotyczących życia osobistego poszkodowanego. Należy mieć również na uwadze, iż zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, które spełnia rolę kompensacyjną w zakresie cierpień fizycznych i psychicznych, powinno mieć wysokość odczuwalną dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 lutego 2008 r. II CSK 536/07 Lex nr 461725).

Na gruncie niniejszej sprawy przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia powoda uwzględniono wysokość trwałego uszczerbku na zdrowiu powódki, który wyniósł 4%, cierpienia fizyczne średniego stopnia, konieczność przejścia

rehabilitacji. Z drugiej strony wzięto pod uwagę stres związany z uczestnictwem powódki w wypadku drogowym, brak możliwości uprawiania sportów. Mieć należało również na uwadze to, że powódka jest osobą młodą, a dolegliwości kolana, które nadal się utrzymują, powodują np. niemożność noszenia butów na wysokim obcasie. Nadto wzięto pod uwagę okoliczność, iż uraz kolana wymaga dalszej diagnostyki i leczenia, bowiem zachodzi podejrzenie uszkodzenia łąkotki przyśrodkowej.

W ocenie Sądu zadośćuczynienie w kwocie 10.000 zł będzie w pełni uzasadnione i adekwatne do poniesionej przez powódkę krzywdy i niepewnej przyszłości. Ponieważ z tytułu zadośćuczynienia za doznane krzywdy powódka nie otrzymała od zakładu ubezpieczeń jakiegokolwiek świadczenia, zasądzona na rzecz powódki całą kwotę dochodzoną od pozwem.

O odsetkach ustawowych w zakresie zasądzonej należności orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. Powódka jeszcze w toku postępowania likwidacyjnego domagała się od pozwanego zapłaty kwoty 10.000 zł zadośćuczynienia, którego wypłaty ostatecznie decyzją z dnia 30 września 2013 r. odmówiono. Zatem żądanie zasądzenia odsetek od dnia 01 października 2013 r. znajduje swoje uzasadnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty procesu złożyły się: koszty wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 1.200 złotych oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) nakazano pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi koszty sądowe w wysokości 829 zł, od poniesienia których powódka została zwolniona. Na sumę tę złożyły się wydatki na przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego oraz opłata sądowa od pozwu.